



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

velatur & colaphis ceditur. Art. XXX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

tia, quam ipsorum infania. Potuisset nanque vno eos momento, pro hac illata iniuria, interemisse, si voluisset, sed Dei patientia eorum expectabat penitentiam, qui non occidere, sed viuificare, non damnare, sed saluare venerat. Illi autem quid? Christi hac nimia patientia, mansuetudine, & benignitate grauius abusi sunt, & vnde debuissent compungi, inde indurati sunt magis. Quid hic docemur? Non cadere in faciem Christi. Interrogat forte qui cadant. Audi. Hi cadunt, qui vt in superiori Articulo commemoratum est in faciem Christi spuunt, qui Christi vicarijs, qui suis Prælati (hi enim sunt in corpore Christi mystico capita, erga alia inferiora membra, hoc est, erga subditos suos) in facie obstitunt, qui eos cõfutare, atq; ignominia moliantur afficere, aut contumelijs exacerbare. Cuiusmodi sunt, qui absq; rubore, absq; timore, absq; reuerentia Prælatos suos corripunt, illi obloquuntur, eorum bonã conantur cõmentijs quibusdam verbis, aut ministris iudicij, suspicionibusq; famã derogare, & in hoc prætere gloriatur quasi bene egerint, dicentes: Quam bene cõfutati prælatus meum. Ego illi filitium imposui, nec audebat vltra mihi respondere vllum verbum: hoc & hoc modo expediui eum. O miser quid dicis? Attẽde quid tibi regius dicat Psalmista: *Quid gloriaris in malitia, qui potens es in iniquitate?* Audi quid tibi Dominus loquatur: *Quod vni, inquit, ex minimis meis fecisti, mihi fecisti, siue bonum, siue malũ id fuerit. Hoc est, ita volo remunerare si bonũ, aut vindicare si malum est, ac si mihi fecissetis. Si hoc de minimis dixit, quãto magis hoc de maioribus & superioribus nostris ab ipso nobis cõstitutis, intelligendum est!* quibus obedientiam & reuerentiã (teste scriptura) debemus? Ijs enim à Christo dictũ est: *Qui vos audit, me audit: & qui vos spernit, me spernit.* Ipsi quoq; sunt dii nostri in terra, quomodo scriptũ est: *Dij non detrahes, & principi populi tui nõ maledices.* Postremo hoc obseruandũ erit nobis, vt nobis iniuriã inferentibus non irascamur, non maledicamus, non nos more quorundam vindicemus, sed Christi exemplo inimicis nostris nos beneuolos, benignos, ac affabiles exhibeamus. Nam cum malediceretur, nõ malediebat: cum pateretur, non dominabatur. Ita & nos quoq; tanquam Dei ministri & veritatis sectatores faciamus. Si enim omnia de manu Domini acciperemus, retineremus vtique pacem nostram imperturbatam semper cum omnibus, nec homines nos posse lædere arbitraremur.

IESVS VELATUR, ET COLAPHIS

ceditur. Articulus XXX.

Marc. 4.
Lucæ 22.
Psal. 79.
Ibidem.
Exod. 14.
2. Cor. 3.
Colloff. 3.

ET velauerunt faciem eius & colaphis eũ ceciderunt, & interrogauerunt. dicitur prophetiz. a nobis Christus: *Quis est qui te per. us. a?* Primo hic venit nobis cõsideranda Iudæorũ miseranda cæcitas, quod Christi facie velant, quã Patres eorũ tantopere in limbo videre desiderant, clamantes: *Ostende nobis Domine facie tuam & salu erimus.* Item: *Veni & ostende nobis faciem tuã, qui sedes super Cherubin appare.* &c. Ecce post multa annorũ curricula venit, & faciem suam gratiosissimã Iudæis ostendit. At illi sceleratissimi, ac omni iniquitate pleni, malè regẽ gloriã tractarunt, faciemq; eius velarũt, non vt ille eorũ scelera nõ videret, sed quia ipsi egrediẽtes, nec in Mosen poterant faciem intendere, quanto minus in Christũ in quo omnes thesauri sapiẽtiæ & scientiæ Dei sunt absconditi, & omnis plenitudo gratiæ habitat corporaliter.

Faciem Christi quia mystice cadunt.

In prælatos nostros quoniam peccamus.

Psal. 11.

Matth. 15.

Obedientiam & reuerentiã vt debeamus superioribus nostris.

Lucæ 10.
Exod. 14.

1. Pet. 2.

VI

Immunditia enim eorum, avaritia, ambitio, & invidia eos excæcaverant: quare
 dulcissime faciei gratiam, neque optabant, neque sentire poterant, ut quidam
 opinantur secretiores Dei amici ideo operuerant, ne aliquando mori cõmi-
 satione, ab eius vexatione desisterent. Itaque cum esset ita Christus Iesus vili,
 ac sordido quodam linteo tectus, alij in collum, alij in genas, alij in caput
 Christi percutiunt, dicentes: Prophetiza nobis Christe: quis est, qui te per-
 cussit? Prophetæ, inquit, magnus es tu, & cordiũ tibi secreta patent, dic:
 Quis te percussit? cum omnes percussissent. Nam si hoc nescis, haudqua-
 quã Prophetæ es: Huiusmodi ludibrijs in Christũ per totã noctẽ sæuebant.
 Attonde hic Christi ineffabilem patientiã, expende hic Christi dignitatẽ, po-
 tentiã, sapientiã, altitudinẽ ac maiestatem, in cuius manu cælum subsistit &
 terra, sine quo nulla habet creatura perseverantiã. Hic tamẽ talis & rancus,
 illud sibi permittit ab hominibus vilissimis, pessimisq; nebulonibus. Nun-
 quid non mirum est, quod ignis de cælo nõ venerit, & perdidit hocce cru-
 delissimos latrones? verũtamen qui zelo mouemur seuro in hos nequam
 pessimos, videamus ne illis deteriora faciamus. Cõtemptu enim atq; irre-
 uerentia Dominũ in facie cecidimus, cordis immunditia vultũ eius conspu-
 mus, temeritate quoq; ac delinquendi impudẽcia oculos eius velamus: quia
 frontosi in eius conspectu, ac si non videret nos, peccare non erubescimus.
 Sequitur: Et colaphis eum ceciderunt. Ex quibus verbis, non solũ pœna,
 aut læsio pensanda sunt, sed ipsa quoque iniuria ac contumelia indignẽ Do-
 mino Iesu irrogata. Fatuis nanque huiusmodi fiebant percussiones. Illusio
 igitur diuinã sit maiestati, qua tam ignominiosẽ, ut fatuus tractatur. Hinc
 allerunt quidã Dominũ Iesum in hac nocte quadragesies percussam. Iuda-
 orum verò, qui congregati fuerant in domo Caiaphæ, iudicantium Chri-
 stum, dicunt fuisse numerum LXXXVII. & hi omnes conspirauerũt in necem
 Saluatoris nostri Iesu Christi.

velationis Christi faciei causa quæ.

Quam indignissima Christus hoc in articulo pertulerit.

Quoties hæc nocte fuerit Iesus percussus.

Velare Christi oculos mysticè quæ dicantur. Hieremias.

psal. 93. vsalm. 7.

Impudentiã quã sit vitium detestandum.

Mulieres ex hoc loco vultu velati nesciunt.

Hic præfens locus pulchrum nobis proponit documentũ, ne scilicet Dei
 velemus oculos. Sed qui velant inquis? Ausculta: Qui absque verecundia de-
 linquunt, qui Dei timorem amiserunt, Dei reuerentiã abiecerunt, quibus
 denique & apud homines frons facta est meretricis, ut nesciant erubescere.
 Hi cum sint impudentes, & absque honestate, liberẽ & sæpenumero ad ma-
 iorem sui damnationem impune peccant: atque ideo Deo, quasi non vide-
 ant, aut non curaret, peccatis illudũt, quando tamẽ scriptũ est: *Qui plantauit
 aurem, non in uultu: et qui fixit oculũ, non considerat?* Item: *Severtans corda & re-
 uertens deus.* Vbiq; igitur & omni tempore Deum reueremur: & etiam soli,
 propter diuinã presentiam, honestatem obseruemus. Attendamus faciem
 Christi, ubiq; nos videntẽ, & cogitationes nostras, imò non solũ cogitatio-
 nes, sed intentiones etiam, atque intentionum medullas intuenẽ, penetrantem,
 atque discutientem. Est tamen impudentia nihilominus singulare
 vitium, hominem de honestate, superbum & frontosum reddens. Item hic
 discant puellæ, adolescentes, mulieresq; velare se, & ea quæ ad amorem
 alliciunt carnalem, abscondere, non auro, aut preciosis lapidibus ornato
 succedere capite, non facie colorata, non oculis lasciuientibus & vagabun-
 dit, sed ad terram vsque demissis, atque in omnibus pudicitiam ostende-
 re moribus ac vestimentis. Postremo Christum colaphis cedere prohi-
 beamur.

NN 4. beamur.

Titum 1.
Colaphis
qui mystice
Christum
cedant.

bemur. Cædunt autem colaphis, quicumque verbis Christum confitentur, factis negant: qui sancta verba loquuntur, pia prædicant: qui deuotos se in publico simulant, & in occulto prauis insistant operibus, cuiusmodi sunt hypocritæ: hi blandiuntur Christo in faciem, à tergo cædunt.

IESUS FERT MVLTÀ.
Articulus, XXXI.

Postquam Dominus noster Iesus Christus (vt supra tractauimus) factus esset conspurus, colaphis & alapis cæsus, contumelia ac graui iniuria affectus, sordido ac fœtido linteo operus, non destiterunt furiosi illi ac rabidi canes adhuc Dominum gloriæ nouis quibusdam atque occultis affligere pœnis, & modis. Nam referente Euangelista, & alia multa blasphemantes, dicebant in eum. Non solum dicebant, verum actu probabant. Quæ Expressè non legimus. Sed vide ne eiusmodi adeo sint verecunda, vt Euangelistæ quoque scribere erubuerint. Dicit enim B. Hieronymus, nunquam plenè omnia, quæ in hac nocte passus est Christus, ante extremum iudicij diem, manifestari. Verisimile est enim multò plura Christum, atque verecundiora passum, quàm ea quæ scripta sunt, cuiusmodi Propheta nonnulla insinuarunt ad nostram instructionem & ædificationem vt est: *Cepus meum dedi percutientibus, & gens meas vellentibus.* Vnde quidam eliciunt, genus Christi ex petulantissima Iudæorum vesania vnguibus laceratas, & vellicatas, barbam sanctissimam extractam, capillos capitis euulsos, corpus suum tenerinum atque elegantissimum pedibus accalcibus conculcatum, atque hoc modo ignominiosissimè regem gloriæ, & Dominum Angelorum, per totam noctem vsque mane fuisse tractatum. Expenderat quippe hanc noctem in pœnis, in opprobrijs, & in blasphemijs, nec his vilo poterant modo satiari? Vno clamante, quod Samaritanus esset, quod demonium haberet, quod nisi in virtute Beelzebub non eijceret dæmonia. Altero, quod infans, quod vorax, quod amicus publicanorum esset: Tertio, quod illiteratus, & fabri filius, quod legis transgressor, quod vini potator, & multa huiusmodi blasphemie genera, innocentissimo Domino iniuste & falso obiecerunt. Nuncigitur & nos, & quotquot Iesum diligimus, eamus cum interno dolore visum, quantis in angustijs, & afflictionibus dulcis Iesus, cæli gaudium tum erat, & aliquam illi compassionem imperdamus. Cuius cor sibi à lachrymis temperet, Dominum ac Saluatorem suum tam miserè affligi videns? O speciosus forma præ filijs hominum, quam modò deformis est? vt speculum claritatis æternæ, cuius pulchritudine elementa mirantur, obductum est & deturpatum, vt nulla ei species, neque decolor remanserit. Vnde Propheta exclamat, dicens: *Vidimus eum, & non erat ei species. Et nos reputauimus eum quasi leprosum, & percussum à Deo, & humilitatum.* Adeo nanque sacra Christi facies plagis intumuerat, sanguine obdulta, phlegmatibus repleta, vnguium laceratione dissesta, vt nemini rectius posset illuminatus iste Propheta illam comparari quàm leproso. Quis obsecro est, qui non horreat faciem leprosi? Inde conijce, qualiter Christus apparuerit, Sunt præterea, qui hosce occultos attendentes Christi cruciatus, eos offerunt summa cum deuotione, & cordis mœrore Deo Patri, pro suis occultis

Hieronym.

Esaiæ 50.

Nocte illa te-
nebrosa quæ-
nam Chri-
stus petru-
lectit.

Ioan. 1.
Ioan. 10.
Lucæ 17.
Ioan. 7.
Matth. 9.
Marc. 9.
Ioan. 9.
Matth. 11.

Psal. 44.

Sapient. 8.

Esaiæ 55.
Facies Chri-
sti quibus af-
fecta fuerit.

tis & igt
ro quod
ne opro
mus pro
duo ill
volunt
malam
in anim
beret Ch

Mi
præfere
per iuer
simos il
tractaba
vt per d
center: S
antè & i
hominia
Qui dicit
manum
veris con
Pilato pr
idem ge
tem tan
tergum
quod m
nam, qu
eientiar
iudicem
camur a
Gonder
buntur
cuius p
nem reo
audiui